

РЪДИАРД КИПЛИНГ ЗАЩО КОЖАТА НА НОСОРОГА Е ТАКАВА

Превод от английски: Валери Петров, 1996

chitanka.info

Живееше едно време на един необитаем остров край брега на Червеното море един Парс^[1]. Той носеше островърха шапка, която отразяваше слънчевите лъчи със свръхориенталско великолепие. Освен нея този Парс имаше само един нож и една малка печка за готвене като тази, която ти никога не трябва да пипаш. Един ден този Парс взе брашно, стафидки, сливи, захар, вода и още други работи и си замеси един сладкиш, половин метър широк и цял метър висок. Това беше истински Кулинарен шедьовър (тази дума е вълшебна) и той го сложи на печката — защото му беше позволено да готви на нея — и го остави да се пече, да се пече, докато сладкишът стане целият един такъв кафявичък и започна да издава много сърцераздирателна миризма. Но тъкмо Парсът отвори уста да го изяде, от напълно Необитаемата вътрешност на острова се смъкна към брега един Носорог с рог на носа, свински очички и лошо възпитание. В онези времена кожата на Носорога му стоеше прилепнала към тялото и не правеше никакви гънки. Той приличаше по всичко на Носорога от Ноевия ковчег, който ти, мое Безценно съкровище, получи за рождения си ден, само че беше много по-голям, то се знае. И все пак и тогава той си беше невъзпитан, както е невъзпитан и сега и както в бъдеще ще бъде невъзпитан. Той каза само: „Хъм!“, и бедният Парс остави сладкиша и за миг се изкатери до върха на най-близката палма съвсем гол, без нищо друго, освен шапката, която отразяваше слънчевите лъчи със свръхориенталско великолепие. Носорогът катурна печката с носа си и сладкишът се изтърколи на пясъка. Той го промуши с рога си, изяде го и се отдалечи — като махаше с опашката си — към безлюдната и напълно необитаема вътрешност на острова, която граничи с островите Мазандеран и Сокотра и стига до нос Голямо равноденствие. Тогава нещастният Парс слезе от палмата, изправи катурнатата печка и издекламира следното древноиндийско стихотворение, което ти едва ли знаеш, тъй че аз ще имам щастието да ти го кажа пръв:

*Който обича да хруска
сладкиш от чужда закуска,
голяма грешка допуска!*

И в тези думи имаше много повече истина, отколкото ти можеш да си представиш.

Защото пет седмици след тази случка над Червеното море премина гореща вълна и всичко живо захвърли всяка дреха от гърба си. Бедният Парс тръгна гологлав, а Носорогът си съблече кожата, така че когато слезе на брега да се изкъпе, я носеше метната на рамо. В онези времена тя се закопчаваше с три копчета на корема му като шлифер. Той дори и не спомена за сладкиша, тъй като беше го изял докрай, а пък винаги си е бил невъзпитан, както е невъзпитан и сега и както в бъдеще ще бъде невъзпитан. Той нагази направо във водата и започна да пуска мехури през носа си; а кожата си остави на брега.

Скоро след това бедният Парс мина край нея и като я видя, усмихна се с една усмивка, която обиколи два пъти лицето му. Той самият пък обиколи три пъти кожата, танцувайки и потривайки ръце. След туй изтича към своята колиба и напълни шапката си с трохи от сладкиши, защото той се хранеше изключително със сладкиши, а не обичаше да помита пред колибата си. После се върна при носорожата кожа, и разгъна тази носорожа кожа, и разпъна тази носорожа кожа, и изтръска в тази носорожа кожа, и наблъска в тази носорожа кожа всички стари, сухи, твърди, бодливи и смъдливи трохи и прегорели стафидки, които беше донесъл в шапката си, и ги натри (но не надвенатри, а най-усърдно) в нея. Като направи това, той се изкатери на върха на палмата и зачака Носорога да излезе от водата и да се облече.

И Носорогът излезе и се облече. Той закопча кожата си с трите копчета и тя веднага започна да го боцка, както тебе те боцкат трохите от сладкиши в креватчето ти. Носорогът почна да се чеше, но от това стана още по-лошо. Тогава той легна на пясъка и почна да се търкаля, търкаля, търкаля и колкото повече се търкаляше, толкова повече го засърбяваше. Тогава изтича до палмата и започна да се търка, да се търка, да се търка о стъблото ѝ. И от много търкане кожата над плешките му се разтегна и направи една голяма гънка; и още една гънка му увисна под корема, дето бяха копчетата (но и те изпаднаха при търкането); и кожата на краката му също се нагъна, и надипли, и набръчка. Това много развали характера му, но никак не го избави от трохите. Те си стояха под кожата и продължаваха да го сърбят, смъдят и гъделичкат. И той се завърна у дома си тъй пълен с гняв и смъдене,

че нямаше къде да се дене. И оттогава не само този, но и всички Носорози имат нагъната кожа и лош характер. И това е все от трохите.

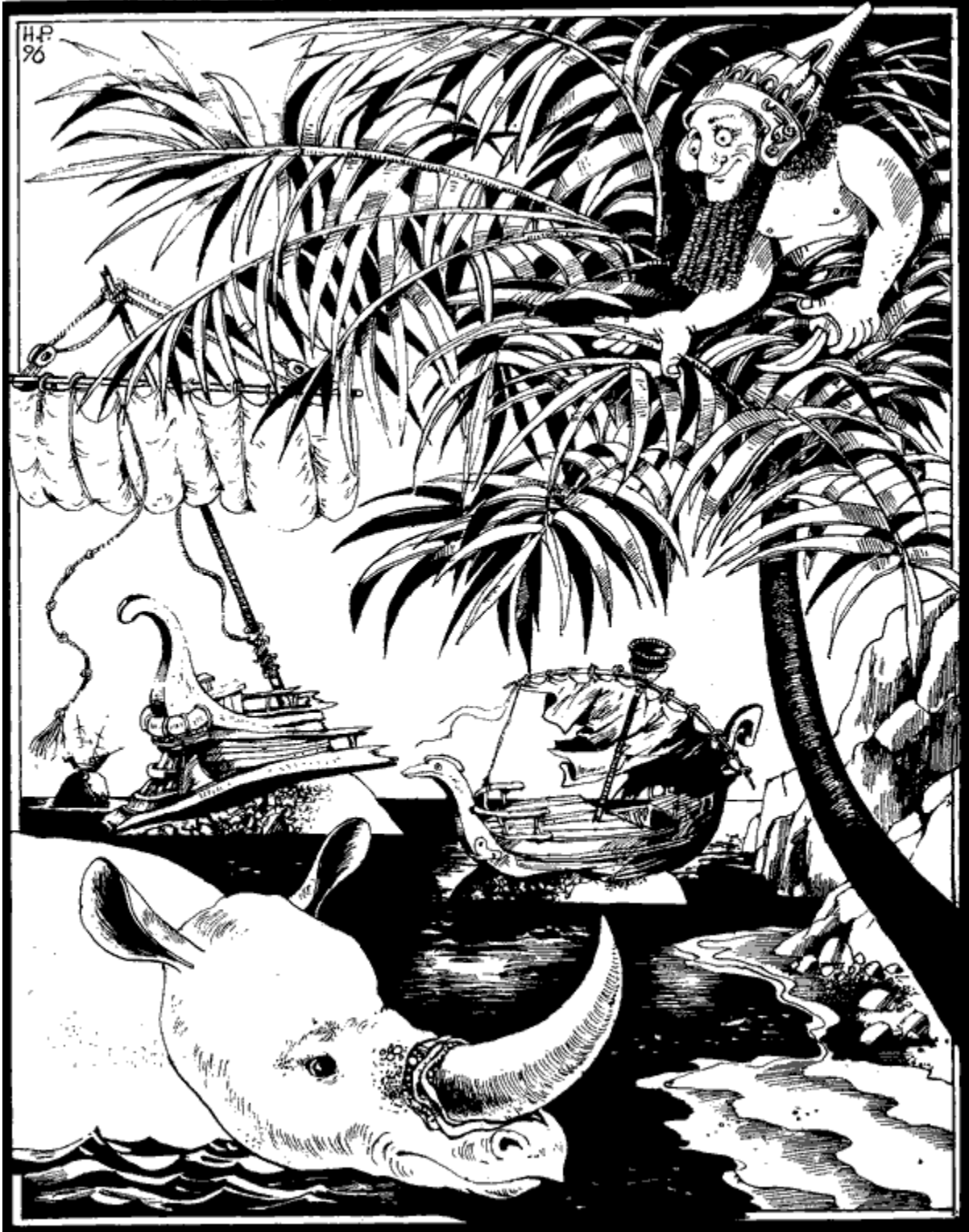
А пък Парсът слезе от палмата, нахлупи си шапката, която отразяваше слънчевите лъчи със свръхориенталско великолепие, метна на гърба си печката и се отдалечи в посока към Ортаво, високите пасища на Антанариво, блатата на Сонапут и тесния пролив между Ангините и Морбилите.

* * *

*Островът Необитаем
се намира — вече знаем —
във Червеното море,
и това не е добре,
тъй като във него имат
островите жарък климат
и тъй мъчно там се диша,
че на Парса от сладкиша
няма с теб да разберем,
а, измъчени съвсем,
нос ще клюмнем преди туй
край носа Гуардафуй!*

На тази рисунка се виждат Необитаемият остров в Червеното море и бедният Парс, който през един много горещ ден тъкмо започва да яде своя сладкиш. Вижда се и Носорогът, току-що слязъл от Напълно необитаемата вътрешност на острова, който — както можеш да се убедиш с очите си — е целият скалист. Кожата на Носорога е съвсем гладка, а трите копчета не се виждат, защото са отдолу. Завъртулките по шапката на бедния Парс показват само тези слънчеви лъчи, които са отразени от нея със свръхориенталско великолепие; иначе, ако бяха нарисувани всички истински лъчи, те щяха да изпълнят цялата рисунка. В сладкиша има стафидки. А колелото, което е наполовина заровено в пясъка, е от колесницата на египетския Фараон, който по времето на библията се опитал да премине през Червеното море. Бедният Парс го е намерил и запазил, за да си играе с него. Този Парс се казваше Пистонджи Бомонджи, а Носорогът се казваше Строркс, защото много сумтеше, грухтеше и хъркаше. За готварската печка не бих питал много, ако бях на твое място.

Човекът на палмата е бедният Парс Пистонджи Бомонджи, който гледа как Носорогът Сторкс се къпе край брега на Напълно необитаемия остров, след като си е свалил кожата. Бедният Парс е натъркал вече кожата му с трохи и сега се усмихва, защото си представя как Сторкс ще го засърби от тях, когато си я облече. Кожата е под скалите, на хладно в сянката на палмата, затова не се вижда. Пистонджи Бомонджи е сложил на главата си своята свръхориенталски великолепа шапка — такива шапки носят всички негови сънародници. А в ръката си държи ножа — с него си изрязва името по корите на палмите. Черните петънца по островчетата в далечината са останки от кораби, които са претърпели корабкрушение, когато са преминавали през Червеното море. Казва се „претърпели“, макар че те не са могли да го претърпят, ами са потънали. Но всичките им пътници са се спасили и са се върнали здрави и читави у дома си.

Черното във водата близо до брега не е останка от кораб, а нещо съвсем друго. Това е Сторкс, Носорогът, който се къпе без кожата си. Той и без кожа си е толкова черен, колкото със. А за готварската печка, на твое място, не бих питал много.

[1] *Парс* — това е нещо като персиец, но малко по-друго. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.